

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים ימ.

מסורת הש"ס

(א) חנינה כ: [מנחות כד].
(ב) י"ל דתנן, (ג) חנינה
ז: [ויחא מח, עדות פ"ח
ז"א, ד] [חנינה טס].
(ד) [עדיות פ"ב משנה ג,
(ה) [קריקא יא], (ו) [וע"ע
מוס' חנינה כג: ד"ה והא
מוס' וזכחם לז: ד"ה ואש'
מוס' וזכחם מנחות כג: ד"ה
גא' ומוס' חולין לב: ד"ה
אין לך].

תורה אור השלם

במסגרת זו

גליון הש"ס

בש' כל מה שבבבא אחת.
 ע' חולין לו ע"א חס' ד"ס
 ע"ד:

מוסף דע"י

[illegible]

י. דהא שני נקרא טמא כל
ד' יוסי בשלישי לתרומה ולא
לית ליה שני עושה שלישי
לית ליתיה לרביעי בתרומה

בכל טמא לא יאכל
בשני רביעי מקל
ס"ד סבר כר"ע נית
וחמישי בקדוש אלא
יוסי מנלן א"ל דלא
רביעי בתרומה וחמי
היא ואנן אהכי ניקוס
ואי תימא כר כהנא
יחל' מצרף את
אבל לא לתרומה
והשלישי בתרומה
אבא א"ר יוחנן מע
משנה זו ס' (דתינא)
והקטורת והלכונה וה
יום במקצתן פסל את
לא שלישי אין רבי
צירוף דרבנן ופליג
צירוף דאורייתא שני
היה מלאה קטרת
שבכף אחת ט' תנן ה
היה בבבבשר שהסכין
טמא נמצאת בפרש
עקיבא יוכינו שאין

י' אשר יגע בכל טמא מ'
והוא ודריש יטמא יטמא
לה דלמי שקדש ירד
וכלי אוכל ואוכל משקה
לדוריתא ומחשי בקדוש
גא למיפקר מה למחוסר
ורמ' וירא דלמור' בדיא
ולרבי יוסי גמי דקאוימנא
רביי שר' לא ר' ראשון
והוא יבא לר' רביי
רבינן וחדע דקמי' לה גבי
שדכולו למרנן ויניהו הכו
'ה' חארותא לית לכו דררא
בזבא דשטמנא דרבי יוסי
ודע דקאמא לעיל ולמור'
יול ואין משקה מטמא אוכל
עושא מילא גא בקדשים
על יטמא לא דיענא מירבא
על ערע ויג' ודרשין לכו

[illegible]

בכל טמא לא יאכל ימי לא עסקין דנגע
בשני רביעי מקל וחומר כדאמרין ואי
ס"ד סבר כר"ע ניתני נמי רביעי בתרומה
וחמישי בקודש אלא ר"ע לא סבר כר'
יוסי מגלן א"ל דלא לישתמיט תנא וליתני
רביעי בתרומה וחמישי בקודש ונימא ר"ע
הוא ואנן אהכי ניקוס וגסמוך נפק רב אשי
וואי תימא רב כהנא דק ואשכח הא ^אדתנן
הכלי מצרף את מה שבתוכו לקודש
ואבל לא לתרומה והרביעי בקודש פסול
ואשלישי בתרומה ואמר רבי חייא בר
אבא א"ר יוחנן מעדותו של ר"ע נשנית
משנה זו ^א (דתינא) ^א הוסיף ר"ע ההסולת
והקטורת והלבונה והגחלים שאם נגע טבול
יום במקצתן פסל את כולן רביעי אין חמישי
לא שלישי אין רביעי לא אלמא קסבר
יצירה דרבנן ופליגא דרבי חנין דאמר
^א יצירה דאורייתא שנאמר יקח אחת עשרה
והעב מלאה קטרת הכתוב עשה * כל מה
שבכף אחת ^א תנן התם * על מחט שנמצאת
בבבשר שהסכין והידים טהורות והבשר
טמא נמצאת בפרש הכל טהור אמר רבי
עקיבא זכינו שאין טומאת ידים במקדש
וגימא

י אשר יגע בכל טמא מי
והוא יטמא יטמא יטמא
לה לה לה לה לה לה לה
וכלי אוכל ואוכל משקה
לדאורייתא וחמישי בקודש
לא למיפקר מה למחומר
ר"מ ור"א דלמרו כהדאי
ולברי יוסי נמי דלאקומנא
רביעי שרן כלי היו ראשון
ש' והא"ר יבא ליד רביעי
דרבנן ותדע דקמיה לה גבי
ש' וכוליה מדרבנן ניעהו חזו
ה' אחרונות לית להו דררא
בויא דשעמא דרבי יוסי
ודש דקאמר לעיל ולמדנו
על ואין משקה מטמא אוכל
עושה כיוצא בש' בקדשים
אל יטמא לה דיעא מהסיכא
אל ערע וגו' ודרשין הוא

[illegible]

מא שניים ולפסול אחד הא אסיקנא דרי יוסי לית ליה הא דאבא שאול]. תמן
שלא גזרו על הידים טומאת במקדש. וכינו שאין טומאת ידים

נִתְּנִי נָתַן רַבִּיעִי בְּתוֹמָה. וְהָיָה דְּהוּא מֵצִי לְמִמָּר אִי סָבַר לֵה
כִּרְעָא אִמְרֵי אִיטְרִיר לְאִמְרֵי בָקָל וְחִמְרֵי רַבִּיעִי בְּקוֹדֶשׁ
מִמְּחֻסָּר כְּפוּרִים מְגוּפִיה דְּקָרָא שְׁמַעִין לֵיה כִּיּוֹן דְּשִׁלְשִׁי טַמָּא בְּחוּלִין
קָרִי כֵּן וְהִבְשָׁר אֲשֶׁר יֵגַע בְּכָל טַמָּא וְגו' כִּי יִיבִי דְרִישֵׁין הַשְׁמָא

לענין שלש: לא ישתמיט תנא
וליתני רביעי בתרומה והמיני בקדוש.
פ"ה דלמ"ד טומאה משקין טמא
אחרים דרננן לא משכחת רביעי
בקדוש אלא מדרננן ועל ידי עלים
ולכונה משכחת לה שפיר דכפי' לעיל
וה"ל דמיבעיא ליה אי מהני חיות
הקודש למימני ביה ראשון ושני יסבור
לדאכל מטמא אכול ומה שפ"ה
מדקמי לה גבי מעלות בפרק חומר
בקדוש (חגיגה כ: ושם) אם כן דרננן
היא אין נראה לרי"י דהא אוקמה
כרי"ע ואילו דריש יטמא יטמא ע"כ
דרביעי בקדוש דאורייתא דקרי נאן
והכשר דאורייתא יגע וגו' ואיכרין
לדארייתא לרבי חנין והא דאמר
בבבבא (שם כ"א:) חמש מעלות
אחרונות לית להו דרננן טומאה
לדארייתא רביעי מוננא לא גרס
לדארייתא ואפילו אי גרס ליה ה"פ
לית להו דרננן טומאה לדארייתא
שלא היה לתכוב לטמאה לפי שכן
הוקיין טומאה דמן הדיו ה"פ
לשם להיות טהורים ועוד פ"ה דמנן
דלא דריש יטמא יטמא נפקא ליה
לדאכל מטמא אחרים מדאזנא
טמא הוא למעוטי שאין טומאה עושה
כיוצא בה אורי' הניחא לכאפי' ולר
אלא בר אבבה אלא לרבינא דאמר

מקרא מלא דבר הכתוב דלמא אלא הוא לקדים דה"א עושין
ביוא נכון מוהבשר אשר יגע בכל טמא: **אלמא** קסבר צירוף
דרבנן. י"פ מרשי' שמפרש דריק לר"ע דצירוף דרבנן דמאורתי'
מן טומאה לנבונה וגמלי' דא לאו אוקול נהו מעלה דרבנן היא
הון שנקבלין טומאה וצ"ל כל שעה (אמון לה) קרי לה מעלה ואין
הוה ראי' דהתם נמי קרי לה מעלה להביא כפרתו אוקול בקדשים
אף על גב דהוי דאורייתא כדריש בפרק הערל (יבמות עד:) ועוד
כדנדידא מוכח בפרק שני דחולין (דף קנ"ו) דהובשר לבית עמיס
ולבונה לאו אסמכתא היא דמוכה חתא מינה דחייתא קודש
במשכר דאורייתא' וגמלא לר"י כמו שהובא בפי' דריק דצירוף
דרבנן מהא דקתי רישא על אפר חטאת שאס נגע טמא במקלט
ישימא את כולו וכו' מדרבנן שנתת חטאת איני קודש אלא חול
כדמוכה בפרק התכלת (מנחות נ"ו) ושם שאין מעלין באלפר פרה
וקמתי הוסק ר"ע משמע דאין דרבנן כמו רישא: **ש"א** טומאת
ידים במקדש. מימא לר"י אמאי היה להם להיות טמא הא אין
בגין היתא הדעת ואי משום דאמר בפי' בתרל דחגיגה (דף עז.
הב) כל הפוסל התרומה מטמא ידים להיות טמא א"כ מאי קא
שפירן תרומתו צו ציוס גזרו והא הנהו ידים שפוסלות התרומה איירי
בסתם

מכלל דמטמא אחרים וכ"ס טמא הוא הרי הוא טמא ואינו מטמא
לעצמם. ואי קשוי האולי ומשקין לא מטמא אחריו לרבי יוסי
לשעמיה ודבר קשיין לדוכתה אמאי אינה היא המדה מדה ומדה היא
לרבי דר' יוסי אליה דר' אקומנה דרביש יטמא יטמא אחר דהא מהא
משקין והא דאמר לא ס"ל בהיהא דאוליין דר"ש לא נענין טומאה
קדש ומשקה אוכל ואי אפשר להעמידו מפני כמה תשובות ומיחו לר"מ
לרביעי אלא מדרבנן: ואולי אפסי כסבור. משום דלא אשכחן
המשיב: סבלי מזרע מה שכתוב. עריבה ארוכה ובה אוילין קודש
אחד ויכל לא נגע ואוכל לא נגע מטמא כלי אפי' מדרבנן ואפ"ה האוליין
ע. צדעות: לבונה וגחלים. אע"ג דלאו אוילין נינהו חיבת הקודש
מזרע כלי מה שכתבו דר' משום דנעני' אהדדי נהי דנחתל שנגע ע
עד ק' ומאותו עתה נשנית משנה זו דהכלל מזרע קומני צדעות
אע"ג לא אלתל נהי לרבי ק' דר' יוסי. כשון אחר ששעמי יורד
פי נפשה היא. מדא"ר יוחנן מעדותו של ר"ש נשנית אלתל קסבר
לא מזרען מעדותו של ר"ש דמדרבנן הוא דנחתל ולבונה לאו בני
צבות ענין ולבונה אמרי' בכל שעה (קמח' עה). דמעלה מדרבנן שאל:
אם: פס. פסס. צדעות ועל המחט העיד עה שאל עריות שאם:
כשר טמא להקטילם (וכן) מפרש לא מה מטמא מוטמא הוא בזה: וכינו.

זכות
יוסי לית ליה הא דאבא שאול]. תנן התם במס' עדות פ"ב. ועל המחט שנמצאת בבשר שהיא מאה במכרש. וכינו שני טומא ידים במכרש.

**עין משפט
גד מצוה**

קבא א מ"י פ"א מה'ל' אבות הטומאה הלכה ד:
קבב ב ג מ"י פ"ב מהלכות אבות הטומאה הלכה ו:
קבג ד (מ"י) פ"א מה'ל' טומאות אובלין הל' טו:
קבד ה מ"י פ"א מה'ל' טומאות אובלין הלכה ו:
קבע ו מ"י פ"א מה'ל' אבות הטומאה הלכה ו:

רבינו חננאל

[illegible]